

Rapport

Datum: 17 maart 2006

Rapportnummer: 2006/089

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het LBIO een bedrag aan kinderalimentatie heeft overgemaakt op de rekening van zijn ex-vrouw, nadat zowel hijzelf als zijn zoon het LBIO hadden geïnformeerd dat zijn zoon geen kinderalimentatie meer wenste te ontvangen, terwijl een medewerkster van het LBIO had toegezegd een en ander in orde te zullen maken.

Voorts klaagt verzoeker erover dat het LBIO heeft aangegeven dat hij zelf het teveel betaalde bedrag dient terug te vorderen.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker betaalde kinderalimentatie voor zijn zoon. Vanaf 23 februari 2003 had het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Gouda de inning van de alimentatie overgenomen. Vanwege het feit dat er op dat moment al een eerste beslaglegger op het loon van verzoeker was, was het LBIO afhankelijk van de verdeling van de gelden door de eerste beslaglegger. Op 28 november 2003 berichtte de deurwaarder over te kunnen gaan tot tussentijdse betalingen aan het LBIO. Het LBIO gaf desgevraagd aan de deurwaarder op dat moment te hebben geïnformeerd over de achterstand in betalingen van de kinderalimentatie, waarbij ook was aangegeven hoe groot de maandelijkse vordering werd vanaf januari 2004.

2. Op 5 januari 2004 ontving het LBIO van de deurwaarder de eerste afdracht van € 700. Vervolgens ontving het LBIO op 3 mei 2004, 28 juni 2004, 27 juli 2004, 4 oktober 2004 en op 1 november 2004 betalingen, telkens betroffen dit bedragen van verschillende hoogte.

3. Op 27 juni 2004 werd verzoekers zoon D. achttien jaar. Reeds enkele maanden daarvoor, in april 2004, had het LBIO de zogenoemde 18+ verklaring ontvangen, waarin het LBIO werd verzocht om de inning ook na de verjaardag voort te zetten. In de verklaring stond aangegeven dat de alimentatie diende te worden betaald op de bankrekening van de moeder.

4. Op 10 september 2004 informeerde verzoeker de deurwaarder dat zijn zoon was gaan werken en dat de alimentatieverplichting hiermee kwam te vervallen. Zijn zoon had hem gezegd dat hij vanaf 1 juni 2004 aan het werk was. Het deurwaarderskantoor zond deze informatie door aan het LBIO met het verzoek te reageren. Het LBIO liet zowel de deurwaarder als verzoeker bij brief van 4 oktober 2004 weten dat het LBIO op basis van de 18+ verklaring de inning diende voort te zetten.

Echter, bij brief van 13 oktober 2004 bevestigde zoon D. aan het LBIO het standpunt van zijn vader. Tevens had verzoeker hierover al op 11 oktober 2004 met het LBIO gebeld. In

een telefoonnotitie van het LBIO staat over dit gesprek het volgende genoteerd:

"VERSLAG

Heeft brief ontvangen, zoon zou aanspraak maken op alim.

Hij heeft echter briefje van zoon, dat hij 010704 werkt en afziet van alimentatie. Heeft hij ons nooit bericht.

Men denkt dat OG (ontvangstgerechtigde; N.o.) 18+ verklaring heeft ingevuld. Geld moet ook naar OG.

Hij gaat zoon vragen ons zo snel mogelijk briefje te sturen m.b.t. afzien.

In afwachting hiervan blokkade ingebracht. 041004 geld ontvangen, is nog niet doorbetaald."

5. Voorts had verzoeker zelf enkele handgeschreven notities aangebracht op de brief van 4 oktober 2004. Daarin staat het volgende:

"18/10/04 - P.(medewerkster van het LBIO; N.o.) heeft brief D. ontvangen en gaat het in orde maken. Gaan geen betalingen meer naar J. (moeder; N.o.). Eind deze of volgende week bericht.

27/10/04 - a.s. 1/11 P. maandag bellen.

1/11 - P. - Moet van de boekhoudkundige afdeling berekening krijgen en handelt dat dan deze week af."

6. Het LBIO betaalde op 1 november 2004 nog een bedrag aan alimentatie op de rekening van de moeder.

7. Op 9 november 2004 belde verzoeker met het LBIO en verzocht het teveel betaalde bedrag van het LBIO terug te ontvangen.

8. Het LBIO sloot de zaak op 22 november 2004, waarbij aan verzoeker werd aangegeven dat zijn zoon € 701,51 teveel had ontvangen en dat het LBIO aan D. had verzocht om dit zelf aan verzoeker terug te betalen. In de brief aan verzoeker wees het LBIO erop dat het zelf geen bevoegdheid had om het teveel betaalde terug te vorderen.

9. Bij brief van 12 december 2004 diende verzoeker een klacht in bij het LBIO. Hij gaf hierin aan dat zijn zoon niet op de hoogte was geweest van de 18+ verklaring. Hij vermoedde dat zijn ex-echtgenote dit formulier had teruggestuurd. Verzoeker deelde voorts mee dat hij op 18 oktober 2004 met medewerkster P. van het LBIO had gesproken, die hem had toegezegd de zaak nog diezelfde dag af te wikkelen. Nu was helaas gebleken

dat dit niet was gebeurd en was in november alsnog alimentatie betaald. Verzoeker was ontstemd dat hij het bedrag zelf moest terug claimen.

10. Verzoekers klacht werd in behandeling genomen en op 8 maart 2005 door het LBIO afgehandeld. Het LBIO gaf aan dat er geen telefoonnotitie was te vinden met betrekking tot een gesprek op 18 oktober 2004 tussen verzoeker en het LBIO, en dat de betreffende medewerkster geen herinnering aan zo'n gesprek had. Het LBIO kon voorts op grond van de stukken niet aantonen dat de betaling in november 2004 voorkomen had kunnen worden. Omdat er geen verdere telefoonnotitie bestond tussen 14 oktober - het moment dat de brief van D. was ontvangen - en 1 november 2004, was er volgens het LBIO geen sprake van nalatigheid van de betrokken medewerkster. Verzoekers klacht was niet gegrond. Wel gaf het LBIO aan dat het verzoeker ten onrechte had verwezen naar zijn zoon om het teveel betaalde terug te vragen. Omdat het geld op de rekening van de moeder was betaald, ook na de verjaardag van zijn zoon, was zij degene die het teveel betaalde aan verzoeker diende terug te betalen. Het LBIO had haar daarover aangeschreven.

11. De Nationale ombudsman nam de zaak van verzoeker op 3 juni 2005 in onderzoek. Tijdens het onderzoek en naar aanleiding van aanvullende vragen van de Nationale ombudsman, besloot het LBIO bij brief van 10 november 2005 om het bedrag ad € 701,51 alsnog over te maken aan verzoeker, omdat er gereede twijfel was ontstaan over het bestaan van een toezegging aan verzoeker over verdere betalingen aan zijn ex-echtgenote.

I. Ten aanzien van de toezegging de zaak in orde te maken

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het LBIO een bedrag aan kinderalimentatie heeft overgemaakt op de rekening van zijn ex-vrouw, nadat zowel hijzelf als zijn zoon het LBIO hadden geïnformeerd dat zijn zoon geen kinderalimentatie meer wenste te ontvangen, terwijl een medewerkster van het LBIO had toegezegd een en ander in orde te zullen maken.

2. Het LBIO herhaalde in eerste instantie het standpunt dat het reeds had ingenomen tijdens de interne klachtbehandeling (zie hierboven onder 10.). Voorts gaf het LBIO aan dat het moeilijk is een oordeel over de klacht te geven in het geval er een telefonische toezegging zou zijn gedaan, terwijl daarvoor in het dossier geen enkele aanwijzing voor is te vinden.

Het LBIO schreef dat op 1 november 2004 een substantieel bedrag werd ontvangen van de deurwaarder. Dit werd via het automatische systeem direct toebedeeld aan de ontvangstgerechtigde en niet eerst inhoudelijk beoordeeld door de inningsmedewerker.

Doorbetaling had voorkomen kunnen worden door een snellere behandeling van de verklaring van 14 oktober 2004. Hoewel het LBIO betreurde dat de betaling had plaatsgevonden, was het van mening dat de betreffende medewerker niet nalatig was geweest, omdat de binnenkomende post, namelijk de brief van 14 oktober 2004, in ieder geval binnen een redelijke termijn was behandeld, ook al was dat ná 1 november 2004. Het LBIO acht de klacht niet gegrond.

3. Naar aanleiding van aanvullende vragen van de Nationale ombudsman over telefoongesprekken tussen 18 oktober 2004 en 1 november 2004, liet het LBIO weten dat er mogelijk gesprekken waren geweest, maar dat alleen telefoonnotities worden opgemaakt indien er afspraken worden gemaakt, toezeggingen worden gedaan of wanneer zich onregelmatigheden voordoen. Het LBIO kon echter niet bevestigen aan de hand van de handgeschreven notities van verzoeker dat er daadwerkelijk een toezegging was gedaan om een blokkade in te voeren. Een dergelijke handeling is administratief vrij eenvoudig, echter was niet verricht op die datum, aldus het LBIO.

De Nationale ombudsman vroeg verder naar aanleiding van de telefoonnotitie van 11 oktober 2004 van de hand van een LBIO-medewerker, of die ingevoerde blokkade op enig moment was opgeheven en waarom. Het LBIO liet in reactie hierop weten dat er op 11 oktober 2004 een blokkade was ingevoerd ten aanzien van betalingen voor de zoon van verzoeker. Omdat er echter nog een vordering openstond van verzoekers ex-partner daterende van de tijd dat verzoekers zoon jonger was dan achttien jaar, waarbij een achterstand in de betalingen was ontstaan, had op 1 november 2004 alsnog een betaling op haar rekening plaatsgevonden. Er was op dat moment namelijk geen blokkade ingevoerd ten aanzien van achterstallige betalingen aan verzoekers ex-partner.

4. Verzoeker gaf aan de reactie van het LBIO op de aanvullende vragen onlogisch te vinden. Hij stelde dat, in het geval er een betalingsachterstand bestaat, eerst de achterstand dient te worden afgelost, alvorens nieuwe vorderingen worden voldaan.

5. In reactie op de aanvullende vragen van de Nationale ombudsman stuurde het LBIO een overzicht van de vordering, alsmede van de verrichte betalingen. Hieruit bleek dat bij sluiting van het dossier de totale vordering aan kinderalimentatie € 3620,05 had bedragen. Aflossing van de vordering was begonnen in januari 2004; tot 26 juni 2004 was tweemaal een aflossing overgemaakt op de rekening van de moeder (zie Algemeen, onder 2.).

Bij navraag om een verdere toelichting op dit overzicht, liet een LBIO-medewerkster telefonisch weten dat het LBIO na de achttiende verjaardag van verzoekers zoon een onderscheid had aangebracht in de betaling van de vordering. Er bestond volgens het LBIO na de verjaardag zowel een vordering van de moeder als van de zoon, in plaats van één vordering. Het LBIO stelde dat er wat betreft de vordering van de moeder een achterstand in de betalingen was, wat betreft de vordering van de zoon werden betalingen gedaan voor lopende termijnen vanaf juli 2004. De medewerkster deelde aan de Nationale

ombudsman mee dat volgens het beleid van het LBIO betalingen dan naar rato worden verdeeld over de twee vorderingen, wat in dit geval betekende dat er op 8 juli 2004, 27 juli 2004 en op 4 oktober 2004 dubbele betalingen waren verricht op rekening van de moeder, namelijk ter aflossing van de betalingsachterstand bij de moeder en ter betaling van de vordering van de zoon. Omdat de communicatie tot september 2004 enkel tussen het LBIO en de deurwaarder verliep, bleek dat verzoeker niet door het LBIO was geïnformeerd over de wijze waarop het loonbeslag en de betalingen voor kinderalimentatie verliepen en verdeeld werden, zo vertelde de medewerkster. Overigens had het LBIO tussen 4 mei 2004 en 17 september 2004 evenmin met de deurwaarder gecommuniceerd over de zaak, zo deelde de medewerkster ten slotte nog mee.

6. Naar aanleiding van de reactie van het LBIO vroeg de Nationale ombudsman om een schriftelijke toelichting op de bestemmingmethodiek die het LBIO hanteert bij twee of meer vorderingen. In reactie op die vraag liet het LBIO bij brief van 10 november 2005 weten dat aan de behandelend medewerkster was gevraagd of zij zich kon herinneren dat er toezeggingen waren gedaan. Het LBIO concludeerde na het gesprek met haar dat er gereede twijfel bestond omtrent de toezegging die zij mogelijk toch gedaan had. Op grond van die informatie besloot het LBIO om het teveel geïnde bedrag van € 701,51 alsnog te doen toekomen aan verzoeker.

Beoordeling

7. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Voor zover toezeggingen zijn gedaan betekent het vereiste van rechtszekerheid dat een gedane toezegging in beginsel gestand moet worden gedaan.

8. Vaststaat dat er bij de betaling van de kinderalimentatie voor D. een achterstand was ontstaan, op grond waarvan het LBIO gerechtigd was de inning van de alimentatie over te nemen (zie Achtergrond). Daarnaast stelt de Nationale ombudsman op grond van het onderzoek vast, dat het LBIO er na het meerderjarig worden van D. van uit ging dat er een dubbele vordering voor de alimentatie ontstond, namelijk een vordering van de moeder voor een betalingsachterstand, en een nieuwe vordering van de zoon. Deze dubbele vordering kwam tot uiting in de dubbele betalingen die het LBIO op rekening van verzoekers ex-partner stortte.

Echter, gebleken is dat het LBIO over deze wijziging in de betalingsverdeling van het loonbeslag geen informatie heeft verstrekt aan verzoeker. Evenmin heeft het LBIO de deurwaarder hierover geïnformeerd, zoals de Nationale ombudsman vaststelt op grond van de afwezigheid van correspondentie met de deurwaarder in de periode mei 2004 tot september 2004 en op grond van de mondelinge toelichting van de LBIO-medewerkster.

9. Uit een telefoonnotitie blijkt vervolgens dat verzoeker het LBIO op 11 oktober 2004 telefonisch op de hoogte bracht van het feit dat zijn zoon vanaf 1 juli 2004 geen aanspraak meer maakte op kinderalimentatie. Het LBIO maakte in dit telefoongesprek echter niet aan verzoeker duidelijk dat het LBIO enkele maanden eerder de vordering voor kinderalimentatie had gesplitst in twee vorderingen. Aangenomen kan worden dat verzoeker dus al op 11 oktober 2004 in de veronderstelling verkeerde dat er door de blokkade geen betalingen meer zouden worden verricht voor kinderalimentatie, zeker omdat verzoeker op dat moment geen enkele notie had van het door het LBIO aangebrachte onderscheid in de vordering.

De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat verzoeker hierover een week na 11 oktober 2004 nogmaals telefonisch contact heeft gezocht met het LBIO, zoals blijkt uit verzoekers notities. Verzoeker zou namelijk de verwachting dat de betalingen zouden worden gestaakt naar aanleiding van een bericht van zijn zoon, terwijl dat bericht op 11 oktober 2004 nog niet door het LBIO was ontvangen, bevestigd willen zien. Alhoewel niet exact is te achterhalen wat in dit gesprek op 18 oktober 2004 is gezegd, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat de medewerkster naar aanleiding van de brief van verzoekers zoon in ieder geval heeft aangegeven dat de inning van de alimentatie beëindigd zou worden. Ten overvloede merkt de Nationale ombudsman hier reeds op dat het niet juist is dat niet meer valt te achterhalen wat medewerkers van het LBIO in telefoongesprekken hebben besproken.

Zoals uit de laatste reactie van het LBIO is gebleken, is ook het LBIO aan het einde van het onderzoek door de Nationale ombudsman van mening dat er mogelijk een toezegging is gedaan dat er geen invordering meer zou plaatsvinden. De Nationale ombudsman begrijpt dat verzoeker in de mededeling van de medewerkster van het LBIO een toezegging heeft gehoord om de zaak af te handelen en dat er geen afdrachten meer zouden plaatsvinden.

Wederom stelt de Nationale ombudsman vast dat ook op 18 oktober 2004 niet aan verzoeker is meegedeeld dat er volgens het LBIO nog een achterstand bestond.

10. In deze door het LBIO gecreëerde omstandigheden van dubbele vorderingen en verdelingen in de betalingen ten aanzien van zoon en ex-echtgenote, omstandigheden waarvan verzoeker volledig onkundig was, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het LBIO verzoeker onvolledig en onjuist heeft geïnformeerd en dat verzoeker daarom elke opmerking over afhandeling van het dossier kon aanmerken als een toezegging tot geen verdere afdrachten op rekening van de ex-echtgenote. Door deze toezegging vervolgens niet na te leven, heeft het LBIO in strijd met het vereiste van rechtszekerheid gehandeld.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het zelf moeten terugvorderen van de alimentatie

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het LBIO in reactie op de klacht heeft aangegeven dat hij zelf het teveel betaalde bedrag dient terug te vorderen.
2. Het LBIO gaf in reactie op deze klacht aan dat teveel was betaald op rekening van verzoekers ex-echtgenote. Dit betrof het bedrag wat ten behoeve van verzoekers zoon is betaald tussen juli en oktober 2004. Eerst had het LBIO aangegeven dat verzoeker het teveel betaalde van zijn zoon moest terugkrijgen. Vervolgens gaf het LBIO aan dat de moeder bij brief van 8 maart 2005 was gevraagd om het teveel betaalde terug te betalen aan verzoeker. Verder liet het LBIO aan de Nationale ombudsman weten dat verzoeker zelf een vordering tot terugbetaling dient te doen bij zijn ex-echtgenote, omdat er tussen deze partijen een materiële rechtsverhouding bestaat. Het LBIO beriep zich daarbij op een kortgeding vonnis van de voorzieningenrechter te Groningen.
3. Dit vonnis van 12 december 2003 betreft onder meer een vordering tot terugbetaling door het LBIO, van een bedrag dat het LBIO middels loonbeslag had geïnd ten behoeve van alimentatie voor de zoon van eiser. De voorzieningenrechter te Groningen verklaarde de eiser in dit geding tegen het LBIO niet ontvankelijk, omdat er een materiële rechtsverhouding bestond tussen eiser en zijn zoon, waarin het LBIO niet was getreden. Tussen eiser en zijn zoon was een procedure aanhangig over de vraag of en zo ja hoeveel alimentatie eiser verschuldigd was ten behoeve van zijn zoon.
4. In reactie op aanvullende vragen van de Nationale ombudsman besloot het LBIO om, op grond van een mogelijke toezegging, het bedrag van € 701,51 aan verzoeker te betalen. Met deze reactie werd overigens niet ingegaan op de vraag van de Nationale ombudsman om de bestemmingmethodiek van het LBIO toe te lichten.

Beoordeling

5. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd.
6. Zoals is gebleken, heeft het LBIO na het meerderjarig worden van D. de vordering gesplitst en een onderscheid aangebracht voor de afdrachten voor de kinderalimentatie ten behoeve van D. Om die reden droeg het LBIO niet het volledige bedrag, dat door de deurwaarder aan het LBIO werd betaald, af aan de moeder, maar deelde dit naar - niet nader toegelichte - rato met de vordering van de zoon voor wat betreft lopende termijnen. De dubbele afdracht ten behoeve van de kinderalimentatie voor D. werd telkens op hetzelfde rekeningnummer van de moeder gedaan.

De Nationale ombudsman merkte onder I. reeds op dat verzoeker op geen enkel moment is geïnformeerd over deze door het LBIO aangebrachte splitsing. Verzoeker heeft dus geen invloed kunnen uitoefenen op de wijze van betaling van de kinderalimentatie of andere keuzes van het LBIO voor wat betreft de verdeling van de afdrachten.

7. Het beroep van het LBIO op het onder 3 besproken vonnis gaat niet op omdat hier een andere vraag aan de orde is, namelijk de vraag of het behoorlijk is dat het LBIO het aan verzoeker overlaat het teveel betaalde bij de ex-partner in te vorderen en aldus de eventueel daarmee gemoeide kosten en het risico dat invordering mislukt bij verzoeker legt. Bovendien is, anders dan in de casus van het vonnis, in het geval van verzoeker (inmiddels) wel duidelijkheid over de omvang van verzoekers alimentatieverplichting.

8. Nu het LBIO in juni en juli 2004 zo eigenhandig beslissingen heeft genomen over de verdeling van de afdrachten, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het LBIO ook in oktober 2004 zelf een verrekening had kunnen maken toen het op de hoogte werd gebracht van een wijziging in de omstandigheden, die ertoe leidden dat er gedurende enkele maanden ten onrechte afdrachten voor de kinderalimentatie aan de zoon waren gedaan. Het was beter geweest als het LBIO de blokkade van 11 oktober 2004 in het gehele dossier van verzoeker en zijn zoon had ingevoerd en dan de betrokkenen had geïnformeerd over de stand van zaken en over wat er eventueel nog openstond, danwel teveel was betaald. Nu dit niet is gebeurd en er op 1 november 2004 alsnog een afdracht is verricht op de rekening van de moeder, is de Nationale ombudsman van oordeel dat dit geheel voor rekening en risico van het LBIO dient te komen. Omdat het LBIO verzoeker had geïnformeerd dat er een blokkade was ingevoerd, was daarmee bij verzoeker de gerechtvaardigde indruk gewekt dat hij erop kon vertrouwen dat er geen verdere afdrachten meer zouden plaatsvinden. Dat het LBIO vervolgens de klacht van verzoeker op dit punt niet gegrond heeft verklaard en daarbij heeft aangegeven dat verzoeker zelf het bedrag dient terug te vorderen, is naar het oordeel van de Nationale ombudsman in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

De Nationale ombudsman heeft met instemming kennisgenomen van het feit dat het LBIO inmiddels het teveel betaalde bedrag aan verzoeker heeft terugbetaald.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen te Gouda is

gegrond ten aanzien van:

de toezegging;

de mededeling dat verzoeker het geld zelf diende terug te vorderen, wegens strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De Nationale ombudsman heeft met instemming ervan kennisgenomen dat het LBIO inmiddels het teveel betaalde aan verzoeker heeft terugbetaald.

Onderzoek

Op 23 maart 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer X te Rheden, met een klacht over een gedraging van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Gouda. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de directie van het LBIO, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het LBIO verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. De Nationale ombudsman stelde enkele aanvullende vragen. Betrokkenen kregen de gelegenheid om op elkaars standpunten te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoeker en het LBIO deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

18+ verklaring ten behoeve van D., op 26 april 2004.

Brief van 10 september 2004 van verzoeker aan deurwaarderskantoor S.

Brief van het LBIO aan verzoeker op 4 oktober 2004.

Telefoonnotitie van 11 oktober 2004.

Verklaring van D. aan het LBIO, ontvangen op 14 oktober 2004.

Bericht van verzoeker aan het LBIO van 9 november 2004.

Brief van het LBIO betreffende sluiting dossier, 22 november 2004.

Klacht van verzoeker, 12 december 2004.

Afronding klachtbehandeling door het LBIO, 8 maart 2005.

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman, 23 maart 2005.

Brief van het LBIO, 28 juni 2005.

Reactie van het LBIO op aanvullende vragen, 1 september 2005 en 22 september 2005.

Brief van het LBIO op 10 november 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Burgerlijk Wetboek

Artikel 408, eerste boek

"1. Een uitkering tot voorziening in de kosten van verzorging en opvoeding of tot voorziening in de kosten van levensonderhoud en studie, waarvan het bedrag in een rechterlijke beslissing, daaronder begrepen de beslissing op grond van artikel 822, eerste lid, onder c, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, is vastgelegd, wordt ten behoeve van de minderjarige aan de ouder die het kind verzorgt en opvoedt of aan de voogd onderscheidenlijk aan de meerderjarige betaald.

2. Op verzoek van een gerechtigde als bedoeld in het eerste lid, van een onderhoudsplichtige dan wel op gezamenlijk verzoek van een gerechtigde en onderhoudsplichtige neemt het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen de invordering van de onderhoudsgelden op zich. De executoriale titel wordt daartoe door de onderhoudsgerechtigde in handen gesteld van dit Bureau. De overhandiging daarvan machtigt het Bureau tot het doen van de invordering, zo nodig door middel van executie.

(...)

7. Een invordering die geldt op het tijdstip van het meerderjarig worden van het kind, wordt ten behoeve van de meerderjarige voortgezet, tenzij deze op zijn verzoek wordt beëindigd."